

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2010. május

XVII. évf. 5. szám

Az ítélet alól felszabadult élet

Olvasandó: 1Kor 2, 12-14

Egyik nemesen szép középkori énekünk így tesz hitvallást a feltámadott Krisztusról: „Ha Ő fel nem támad, nincs többé bűnbocsánat, de él, ezért szent nevét, zengjük Ő dicséretét, Alleluja!

Mai szóhasználattal, amikor egy szponzort dicsérnek, valami ilyesmi hangzik el: „nélküle nem jöhetett volna létre...” Bizony, így tekinthetünk a mennybemenetel ünnepére is, hogy az sem történhetett volna meg, ha nincs feltámadás, és az élő Úr nem hívja tanítványait, hogy saját szemükkel lássák meg a pillanatot.

Amely egyrészt az egyedül maradás szomorú alkalmává vált, másrészt azonnal a bizonyosságé is, hiszen Jézus oda tért vissza, ahonnan az Atya küldte, a Mennyei Honba. (ApCsel 1,11) Innen már csak pár nap választja el a tanítványokat és bennünket is, akik végig éljük, végig olvassuk az eseményeket, amelyek elvezetnek minket a Lélek kitöltetéséig.

Valami baj van azonban a Pünkösöd ünneplésével, amiben szintén nem vagyunk különbek az esemény átélőitől. Pedig ennek kellene a legragyogóbb, a legnagyobb, és a legszebb ünnepünknek lennie. Isten a Szent Lélek által akar bennünket újra formálni ó-emberből új-emberré. Isten a Szent Lélek által akarja elvégezni a megszentelődésünket. Nincs fontosabb ügye az egyháznak, mint a Szent Lélek Istenre koncentrálni. Hogy Pünkösöd ünnepe mégis ennyire háttérbe szorult, ez azt mutatja, hogy valami baj van. Mi lehet ez a baj? Az, hogy nem élünk a Szent Lélek uralma alatt. Ha nincs Lélek, akkor minden halódik, elhal. Bár van templomunk, van rendtartásunk és istentiszteletünk, énekünk és imádságunk, az életet ebbe mégis a Szent Lélek Isten adja.

A kérdés most Pünkösödkor úgy tevődik fel, hogy akarunk-e úgy átváltozni, ahogy a Szent Lélek akar minket változtatni az ő uralma alatt? Akarunk-e Krisztus hasonlatosságára átváltozni? Akarunk-e a Szent Lélek uralma alatt élni? Válaszunk természetesen igenlő: hogyan akarunk! Csak az a baj, hogy nagyon sokszor nem vagyunk tisztában azzal, mit is jelent ez; mit jelent a Szent Lélek uralma alatt élni.

Az apostolok pünkösöd után találkoztak missziói útjuk során néhány „János keresztyénnel” – olyan emberekkel, akik a Keresztelő János szerinti keresztségével voltak megkeresztelve, de Krisztus váltságművéről nem tudtak. Az apostolok megkérdezték tőlük, hogy vettek-e Szent Lelket? Erre azok azt felelték, hogy azt sem tudják mi az a Szent Lélek. Értjük, hogy mi a különbség a névleges keresztyén és az igazi lelki ember között? Láthatjuk, hogy mit tud az egyik amit a másik nem.

A baj gyökere alapigénk szerint az, hogy érzéki ember nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait. Az érzéki ember

a testi embert jelenti, vagy hogy jobban értsük mondhatnánk így is: a materialista ember nem foghatja fel az Isten Lelkének dolgait.

Korunkat sok jelzővel lehet illetni, például: modern, forradalmi, tudományos, haladó, civilizált. De azt hiszem, hogy a legtalálhatóbb megfogalmazás mégis az, hogy materialista. A világ keleti felén hivatalos ideológiát csináltak a materializmusból, és láthatjuk, hová jutott. A nyugati felén nem erőszakoltak hivatalos ideológiát senkire, mégis egy kifinomult materializmus, egyfajta anyagelvűség az általános világnézet. Itt nyugaton gyakorló materialisták vagyunk. Az embernek csak az a valódi világ amit felfoghat az öt érzékszervével: amit érezhet, szagolhat, hallhat, láthat és ízelhet. Ez a világ a reális világ. Minden ami ezen túl van az neki csak illúzió, megkérdőjelezhető, nem létező. Nagyon sok mai ember számára az egyház is ezzé lett. Legfeljebb csak hagyományból követhető valami, aminek semmi köze a mindennapi életünkhöz.

Az embereket ma is, mint akkor, hedonista filozófiák vezetik, vagy cinikusan rántják a vállukat mindenre, vagy ateistákká lettek. „Carpe diem!” „Élj a mának!” – mondták a régi hitetlenek.



Tiszabökény református temploma Kárpátalján

Milyen érdekes, hogy ez a mondás hány embernek kitölti az életét még ma is. „Szakítsd le minden napnak a maga virágát, mert csak az a tied amit megehetsz, megihatsz, amit összegyűjthetsz, amíg az életet élvezheted: következképpen együnk-igyunk, ügyis meghalunk.” Egy ilyen világból a Lélek kiveszett, egy ilyen világból elűztük Istent, egy ilyen világból hiányzik az igazi hit és az ezen alapuló erkölcs, igaz emberség. Isten nélkül, Lélek nélkül embervilágunk süllyedőben van új mélységek felé.

Az ember ma azelőtt a sorsdöntő lépés előtt áll: át tud-e lépni a maga testiségén, érzékiségén, materializmusán; fel tud-e emelkedni a Lélek világába; tud-e és akar-e Isten gyer-

mekévé válni; akar-e Isten országának polgára lenni, vagy pedig lesüllyed ő is az állatvilágba, csak a testének és az ösztöneinek élve, ami beszűkíti gondolkodását, érdeklődését és életét a porra, a sárra, a földre, az elmúló világra alacsonyítja le. Ebbe a világba szól bele most Pünkösdkor Isten, és mondja: ne legyetek csak érzéki emberek, hanem a Lélek emberei legyetek! Emelkedjete fel az Isten Lelkének a világába!

Ezen a pünkösdön három fontos dolgát kell meglássuk az Isten Lelkének, amelyet érzéki ember nem láthat.

Az első az, hogy a Szent Lélek vezetni akar bennünket. Jézus ezt mondta: „Az igazságnak lelke elvezérel majd titeket minden igazságra (Jn 16,13). Az emberi élet azért lesz bonyolulttá, mert tele van olyan emberekkel, akik vezetés nélkül csetlenek-botlanak. Akik állandóan egymás útját kereszteszik, állandóan egymásba akadnak, egymást hibáztatják, egymást szidják, egymást marják, egymást pusztítják.

A Lélek vezetni akar minket. Tegyük fel néha a kérdést ki, vagy mi vezet minket. Vannak emberek, akiket senki nem vezet. Ez általában meg is látszik az életükön. De vannak olyan emberek is, akiket a nyereségvágy, a kapzsiság vagy a hatalomvágy vezet. Ha Isten Lelke vezetni akar bennünket, nekünk hagyni kell, hogy ő vezessen.

Másodszor azt kell meglássuk, hogy Isten Lelke tanítani akar. Jézus ezt mondja: „A Szent Lélek ... mindenre megtanít majd titeket.” (Jn 14,26) Istentől tanítottak lesztek. Ki tanítja az érzéki embert? A maga tapasztalatai? – hiszen nagyon sokan ezt mondják.

De mi is ez a „saját tapasztalat?” Az, amikor a magunk kétségeiből és tudásából valami értelmes egészet próbálunk

formálni. Ezek a mi tapasztalataink, 20, 30, 40 év alatt megszerzett tapasztalatok.

A Biblia viszont évezredek hívő lelkeinek tapasztalatát foglalja magába, amelynek csúcsán ott áll Jézus Krisztus, hogy Isten Igéjének megélésére tanítson.

A harmadik fontos dolog most pünkösdkor, hogy a Szent Lélek erőt és életet ad. Jézus ezt mondta: „Vesztetek erőt minekutána a Szent Lélek eljő reátok” (ApCsel 1,8) Akik azelőtt félve bujdosnak és remegve ültek egymás mellett a jeruzsálemi titkos házban, mikor a Szent Lélek kitöltetett rájuk, föl-rántották az ajtót, kimentek az ellenséges tömeg közé, és lett erejük hirdetni az Isten Igéjét a Krisztusban lévő üdvösségről. Abban a világban, amit lefestettem, nekünk is erre az erőre van szükségünk ahhoz, hogy megálljunk a kísértések közepette.

Isten tehát ezt a három dolgot akarja a mai ünnepen közölni velünk: vezetését, tanítását és erejét. Pünkösd nagy alkalom arra, hogy lemérjük: érzéki emberek vagyunk-e csupán, vagy lelki emberekké kezdünk lenni. Gondoljuk át ezt a kérdést, viaskodjunk vele. Isten Lelke arra szólongat, arra hív, hogy legyünk lelki emberré ezután, akit aztán Isten Lelke irányít.

Ezen a Pünkösdön mindenkinek azt kívánom, tengeren innen és túl, hogy tudja magát a Lélek uralma alá engedni. Ne csak arra a napra, ne csak az ünnepre, ne csak egy bizonyos ideig, hanem mindörökké.

Dr. Kocsis Attila
Perht Amboy, USA

Készült Csoma László felkérésére, 2010. áprilisában.

Nemcsak kenyérről él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 43. része

Ez a fejezet folytatása az előző résznek. Abban az ÚR már jelezte, hogy a Jeremiáson keresztül elmondott maradásra intő tanácsát el is utasíthatják. Most azt követhetjük végig, hogyan „oldják meg” a kért tanács elutasítását, amelynek megfogadására esküvel kötelezték magukat. Egy új személy megjelenése (Azarjá) sejteti, hogy neki szárnjak azt a kényelmetlen szerepet, amelynek eljátszása végén elindulhatnak Egyiptom felé. A kérdezőskor Jóhanán neve van elől, most háttérben marad. Azarjá pedig (mintha őt az eskü nem kötné) megvádolja Jeremiást, hogy hazugságot beszél. Sőt bele keveri vádaskodásába Báruk személyét is. Szerinte Báruk bujtogatja Jeremiást arra,

hogy ne a menekülést javasolja, hanem a maradást, amelynek vége halál, vagy fogság.

Az Isten hívő és tisztelő ember számára ez a vád nyilvánvaló koholmány. De akik akkor hallják, mégsem zúdulnak fel ellene, nem állnak oda Jeremiás mellé. A kérdés az, miért? Részben azért, mert fegyveres vezetőikben jobban bíznak, mint az ÚRban. Másrészt, mert tele van a szívük aggodalommal. Eddig életben maradtak, most haljanak meg? Még lehet menekülni, mégis a maradást tanácsolja az ÚR?! Az aggodalmaskodó, gyenge hitű ember a legkönnyebben befolyásolható a vezető (másik ember) által. (Jézus nem ok nélkül inti tanítványait az aggodalmas-

kodástól)! De kevélyek ezek a vezető emberek is, akik a maguk által kigondolt tervet a legjobbnak gondolják, s attól eltéríteni nem hagyják magukat az ÚR szava által sem. (Az aggodalmaskodókat az érzelmileg másik végletet képviselő vezetők befolyásolják. Részben azazal, hogy a háború viharát eddig túléltek, hogy a bekövetkező gyilkosságot előre látták, végül, hogy fegyvereikkel a menekülők biztonságát szolgálhatják, ha velük maradnak). Illetve, a kigondolt vád éppen arra szolgált, hogy a Jeremiás által elmondottakat emberi tanácsnak tüntesse fel, amelyre nem érvényes az eskü, mert nem Isten tanácsa. Szabadon mehetnek hát, amerre jónak látják, az ÚR nem haragudhat rájuk. (De

azért nem hagyják ott sem Jeremiást, sem Bárukot, pedig az el nem fogadott, rossznak mondott tanács erre ok lehetne. Talán úgy gondolják, hogy személyük biztosítékot jelent újtukra akár az ÚR, akár a káldeusok ellen is „túszként” használhatják őket.) Mindenkit magukkal visznek, aki a táborukban tartózkodott. Nem biztos, hogy emberbaráti indíttatásból. Inkább, hogy nagyobb seregek látszódjon vándorló csapatuk messziről.

Végül azt se feledjük el, hogy a hamis vád ellen maguk a megvádoltak sem tiltakoznak. Hogy miért nem?! Mert az ÚR erre nem ad parancsot. Ha saját maga javaslatát mondta volna el a próféta, akkor védhetné, tiltakozhatna. De az engedelmes szolga akkor is engedelmes, ha magát kell visszafogni, ha hallgatnia kell. Egyébként pedig mind Jeremiás, mind Báruk tudja, hogy az ÚR szavát tolmácsolták. S azt nem lehet sem félre magyarázással kijátszani, sem el nem hangzottnak tekinteni. S ők értették is, nem csak elmondták az üzenetet. S mert más parancsot nem kapnak, mennek csendesen a megmenekülni akaró csapattal Egyiptom felé.

„Nem lehet pontosan megmondani, milyen nagy volt a kivándorló csoport. Annyi bizonyos, hogy ez az akció nem jelentette Júda elnéptelenedését. A földművelő szegény parasztok továbbra is helyükön maradtak. Mégis rendkívül súlyos kihatással volt ez a kivándorlás Júdára nézve, mert a szellemi és politikai vezetéshez szükséges ismeretekkel rendelkező emberektől fosztotta meg az országot”. (Jub. kommentár)

A hosszú út alatt nem történt olyan esemény, amelyet említésre méltónak tartana Báruk. De amikor megérkeznek az Egyiptom északkeleti határánál lévő Tahpanhész erődítményig, és ott letelepednek, akkor újra szól az ÚR Jeremiáshoz. A parancs egy szimbolikus cselekedet végrehajtására indítja a prófétát. A fáraó palotája itt inkább kormányzósági épületet jelent, mert minden településen azért a fáraó sem építet palotát magának. Az épület előtti téren kell a „júdai férfiak” szeme láttára nagy köveket elásnia, s azt mondanía, ide, e kövek fölé állítja majd trónját Nebukadneccar király. Az ÚR rendeli ide, mint szolgáját, hogy ítéletének végrehajtója legyen. S látni fogják az ÚR szavában kételkedő júdaiak, hogy nem mentheti meg őket és Egyiptomot sem az ÚR haragjától semmi és senki.

„E prófécia teljesedését nem sok adat támasztja alá. De egy újbabiloni töredékes szöveg arról tudósít, hogy Nebukadneccar uralkodásának 37. évében (Kr. e. 568–67) hadjáratot vezetett Egyiptom ellen és megütközött Amasis fáraó seregével. A szöveg töredékessége következtében a csata kimenetelét nem ismerjük. Josephus állítását, mely szerint Nebukadneccar Jeruzsálem elfoglalása után öt évvel (Kr. e. 582–81) Egyiptom ellen vonult és az odateleptült zsidókat Babilonba deportálta, más forrásból nem sikerült ellenőrizni (lásd Antiquitates X, 9. 7)”. (Jub. kommentár)

Ima:

Seregek Ura, kegyelmes Atyám a Jézus Krisztus által! Nincs nagyobb hatalmasság Nálad sem égen, sem földön, mégis engeded, hogy Hozzád

szóljon esendő teremtményeid imádsága. Fiaid által bízattál erre, hogy zörgessünk, s Te ajtót nyitsz a hittel és bűnbánó szívvel zörgetőknek. Dicsérlek hát teljes szívvel, magasztallak gondviselésedért, melyben hordoztál szeretteimmel és másokkal egyetemben mindez ideig. Köszönöm, hogy Fiaid által példát adtál a Neked tetsző, engedelmes életre. Bocssád meg, ha akaratlanul is vétkezek ellened, ha nem mindenkor követem útmutatásodat. Add, hogy tudjak elcsendesedve Igédre figyelni, azt követve jó útra lelmi. Tedd áldottá az időt, amelyet Krisztusért kegyelemből nyertünk, és áraszd ránk Szentlelkedet, hogy vezessen bennünket a Veled való hűségre itt, s örök boldogságra mennyei országodban - a mi Urunkért, Jézusunkért! Ámen.

- id. f.-

BIBLIAOLVASÓ

u e z é r f a n a l

1.	K.	3Móz 26, 1–13	Lk 9,28–36
2.	Sz.	3Móz 26,14–39	Lk 9,37–45
3.	Cs.	3Móz 26,40–46	Lk 9,46–50
4.	P.	3Móz 27, 1–15	Lk 9,51–56
5.	Sz.	3Móz 27,16–34	Lk 9,57–62
6.	V.	Náhum 1	Lk 10, 1–9
7.	H.	Náh 2	Lk 10,10–16
8.	K.	Náh 3	Lk 10,17–24
9.	Sz.	Habakuk 1	Lk 10,25–32
10.	Cs.	Hab 2	Lk 10,33–37
11.	P.	Hab 3	Lk 10,38–42
12.	Sz.	Prédikátor 1	Lk 11, 1–4
13.	V.	Préd 2, 1–12	Lk 11, 5–13
14.	H.	Préd 2,13–26	Lk 11,14–23
15.	K.	Préd 3, 1–8	Lk 11,24–28
16.	Sz.	Préd 3, 9–22	Lk 11,29–36
17.	Cs.	Préd 4	Lk 11,37–44
18.	P.	Préd 5, 1–8	Lk 11,45–54
19.	Sz.	Préd 5, 9–19	Lk 12, 1–5
20.	V.	Préd 6	Lk 12, 6–12
21.	H.	Préd 7, 1–14	Lk 12,13–21
22.	K.	Préd 7,15–29	Lk 12,22–32
23.	Sz.	Préd 8, 1–8	Lk 12,33–40
24.	Cs.	Préd 8, 9–17	Lk 12,41–48
25.	P.	Préd 9	Lk 12,49–59
26.	Sz.	Préd 10, 1–11	Lk 13, 1–9
27.	V.	Préd 10,12–20	Lk 13,10–17
28.	H.	Préd 11	Lk 13,18–21
29.	K.	Préd 12	Lk 13,22–30
30.	Sz.	1Sámuel 1,1–18	Lk 13,31–35

J
Ú
N
I
U
S

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak



Magyar református templom adott menedéket a Londonban rekedt diákoknak
2010. április 20.

Nem tudott hazautazni angliai diákcsera-programjáról a nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium 33 tanulója és négy tanára. A diákok pénteken indultak volna haza, de a vulkáni hamufelhő miatt nem szállt fel a repülőgépük. A diákok a londoni Angliai Magyar Református Egyház átmeneti szállásán várták meg, míg iskolájuk busza értük ment.

„Péntek késő délután csörgött a telefon és a londoni magyar főkonzul a segítségünket kérte, hogy el tudunk-e szállásolni egy 37 fős, a vulkáni hamu miatt itt ragadt nyíregyházi zrínyi diákcsoportot – írta Salánki Tünde a gyülekezet lelkészének felesége. – A templom nem csak az istentisztelet alatt szolgálhatja Isten dicsőségét. Buszuk ugyan elindult Magyarországról értük, de csak vasárnap délutánra kaptak vonatjegyet a Csalagútra, így aztán vasárnap délelőttig a vendégeink voltak.”

Az első nap hirtelen meleg vacsorát készítettek és a házban található bármiféle textíliát ággyá, takaróvá és párnává alakították a vendéglátók.

„Egész hétvégén megtapasztalhattuk Isten nagyságát és hatalmas szervezését. Minden második szombaton van rendezvényünk, ezen a héten pont nem volt, tehát szabad volt a templom a csoport fogadására. A héten újítottuk fel a templomba vezető kerti járdát. Ugyan vasárnapra ígérték a munkások, de már csütörtök este készen voltak vele. A mi hatalmas Istenünk ezt is előre tudta és nem a félig lerakott járdán át kellett a csoportnak az udvarra belépnie” – írta Tünde, aki még sorolta tovább az isteni jóság jeleit: mivel a korábbi napokban voltak nagybevásárláson, tele volt a hűtő, minden polc és szekrény, ráadásul édesanyja is nálunk vendégeskedett, így még segítségük is akadt. A www.reflondon.hu oldalon a londoni magyar gyülekezeztől tudhatnak meg továbbiakat. Forrás: www.evangelikus.hu



550 éves a híres bázeli református egyetem 2010. április 26.

Április 25-én hálaadó istentiszteletet tartottak Bázelen az 1460 áprilisában alapított Alma Materért, ahol több száz magyar diák is tanult az elmúlt századok alatt.

Az ünnepi igeszolgálatot Christoph Markschies, a berlini Humboldt Egyetem elnöke tartotta a bázeli híres Münsterben, egyházi és nem egyházi vendégek, ünneplők közösségében. Ez az a hely, ahol 550 évvel ezelőtt megalapították az egyetemet. A liturgiát a bázeli városi református egyház elnöke, Lukas Kundert vezette, együtt a bázeli egyetem egyháztörténetével, Martin Walraff professzorral, valamint más egyházak képviselőivel együtt. „A tudás mozgat minket 550 éve” mottójú egész éves jubileumi programnak képezi részét a hálaadó istentisztelet. Az egyetem Svájc legrégebb felsőfokú intézménye. Az alapítás körüli években 270-280 diák tanult ott, ma a hallgatók száma meghaladja a 11 000-et, akikkel 320 professzor és 1 300 docens foglalkozik hétféle tudományágban. Német nyelvterületen az első tíz kiváló egyetem között foglal helyet Bazel. Először csak teológiai fakultása volt, majd egyre tágult a tudományok köre. Híres tanárai, illetve diákjai között van Oekolampad reformátor, Paracelsus orvosprofesszor, J. Burkhardt művészettörténész, Nietzsche, és Karl Jaspers filozófus, Barth Károly református teológus, Portmann zoológus, O. Cullmann újszövetséges. Egyházunkból, kárpát-medencei magyar egyházainkból is sokan tanultak az Alma Mater falai között, mind a mai napig. E sorok írója hálás azért, hogy két éven át tanulhatott a bázeli teológiai fakultáson, és lelkési diplomáját is ott szerezhette. (ref.ch – 2010-04-26 - dr. békefy-röhrig klaudia – www.reformatus.hu)

Anyák napján

Édesanya, hitves, lelkész, Szabóné Híres Erzsébet, aki a hatvanas években első nőként lépett lelkési szolgálatba egyházunkban. Majd negyven év hűséges szolgálat után az elmúlt évben megözvegyült. Hitvestársat, szolgatársat kellett hosszú betegség után elbocsátania. Mindenben alázattal helytállva, az Úrra figyelő hittel végezte és végzi szolgálatát egy olyan kor élő tanújaként, amelyik korban a „tudományos materializmus” igyekezett kiirtani az élő hitet, eltörölni az egyházat. Anyák napja alkalmából kérdeztük szolgálatáról a szerető hitvest, a gondoskodó édesanyát és a buzgón szolgáló lelkésznőt életéről és szolgálatáról.



A Szlovákiai Református Ker. Egyház első női teológus hallgatója és lelkész, Szabóné Híres Erzsébet miként kapta elhívását a lelkési szolgálatra?

Ez az az a kérdés, amelyről mindig tartottam. Mint legátus, gyakran kaptam ilyen és ehhez hasonló kérdéseket az idős lelkészekről. Valamilyen választ adtam én erre a kérdésre, de az őszinte

válasz az lett volna, hogy magam sem tudom.

Valahol olvastam, hogy az életet csak előrefelé lehet tervezni, de csak visszafelé lehet megérteni. Én nem terveztem,

hogy lelkészni leszek, nem is tudhattam róla, hogy nők is jelentkezhetnek teológiára. A mi egyházunkban csak az 1963.-as Zsinat hozott erről határozatot. Én pedig három évre rá érettségiztem. De visszafelé nézve az életemet, most már vallhatom, nekem azzá kellett lennem.

Az Úr Isten először is a lelkészemen, Pándy Bertalanon keresztül szólított meg. Nagyon jó lelki táplálékon nevelkedtem fel a csicséri gyülekezetben. Amikor egy ifjúsági bibliaórán beszélt a Zsinat döntéséről, és megkérdezte, én nem szeretnék-e teológiára menni, nemet mondtam. A témával többet nem foglalkozott. Egy évig bizonygattam magam előtt, mennyire nem vagyok én alkalmas arra, hogy a messzi Prágában felvételt nyerjek a teológiára, a továbbiakról nem is beszélve. Keresztanyám is leszögezte, hogy lányok nem valók a teológiára, és hosszú gondolkodás után hozzátette, Jónás sem akart Ninivébe menni... Rövid időn belül megkértem a lelkészemet, felkészítene-e a felvételre. Ő pedig nagyon sokat foglalkozott velem. Ezúton is köszönet érte. Ez volt az első nehéz lépés, a többi már maga az Úr végezte el.

Én soha nem terveztem az életem, nem magam hoztam a döntéseket. Isten döntött helyettem. Én csak ámulattal csodálom a magam és mások életében, hogy mivé lehet egy esendő ember, ha Isten kezébe veszi. Édesanyám erősítte meg bennem életének utolsó hónapjaiban a jeremiási ígét („Mielőtt megformáltak az anyaméhben, már ismertelek... menj ahová csak küldelek“ Jer.1:4,6), mondván: Az igaz, hogy nem örültünk mi neked, amikor kései, ötödik gyermekként a világra jelentkeztél, de mindig tudtam, hogy Isten nem véletlenül adott téged nekünk.

Milyen fogadtatásban volt része a teológusok között?

Prágában nem volt újdonság a női teológus. A Cseh Testvér Egyházban akkor már szolgáltak lelkész nők. A mi egyházunk teológusainak is voltak osztálytársnői.

Az első években nekem is sokat segítettek a cseh évfolyamtársnőim. A gond a legáció körül volt. Később tudtam meg, hogy az akkori püspökünk mielőtt Szinára küldött volna, előbb megkérdezte az ottani lelkésztől, Eröss Páltól, fogadna-e egy lányt legációba? Az a lelkészcsalád nagyon nyitott volt minden újra. Szeretettel fogadtak, később gyakorlaton is náluk voltam. Na-

gyon kellemes emlékeim vannak róluk.

De volt olyan legációm is, amikor egy idős presbiter bácsi a templom előtt nagy hangosan megkérdezte a helyi lelkésztől: Mit is mondott Pál apostol a nőkről?

Lelkészni, hitves és édesanya, olyan szolgálatok, amelyek magukban is „teljes embert“ igényelnek, hogy sikerült ezeket együtt végezni?

Rétén kezdtem a lelkészi szolgálatot, ott születtek a gyermekeim is. Nagy segítségemre voltak az anyósoméék, akik a szomszéd községben laktak. Ünnepek és vasárnapon náluk voltak a gyerekek. A gond akkor kezdődött, amikor Sökszlócára, a férjem gyülekezetébe költözünk, ahol felépült az új parókia. Innen szolgáltam be 4 évig Rétére, és 20 évig Deákira, Galántára és később Vágsellyére. Egész napos szolgálatok voltak ezek. A férjem nagyon jól kezelte a helyzetet, sokszor a vasárnapi ebédet is ő főzte, ha valami miatt nem készíthettem el indulásig. A gyermekek is korán önállósultak, az idősebb lányunk hamar beletanult a házi munkába. A hétköznapi szolgálatokat pedig úgy osztottuk be, hogy valamelyikünk itthon lehessen. A szolgálatokra való felkészülés bizony sokszor éjszakába nyúlott, de a Lélek áradását akkor éreztem a legjobban.

Szerintem más családokban is így működik ez, ahol az anya vasárnap, vagy ünnepnap dolgozik, azzal a különbséggel, hogy ott nem mindig ünnepre esik a szolgálatuk. A rendszerváltás utáni években egy folyóirat készített velünk beszélgetést karácsony előtt azzal a témával, hogyan telik egy lelkészcsalád karácsonya. Én ott, akkor azt nyilatkoztam, hogy mindig lelkiismeretfurdalást érzek amiatt, hogy a gyermekeimet megfosztom a nyugalmas ünnepektől. Amikor ezt a gyermekeim elolvasták szemrehányást tettek, mondván. De anyuka, hiszen nekünk mindig olyan szép karácsonyaink vannak! Ez nagyon jól esett nekem.

Amikor teológiára jelentkezett, a lelkészi szolgálat nem karriert, közéleti megbecsülést jelentett, hanem egy sor hátrányt, a lelkészgyerekek életében bizonyos megbélyegezettséget. Miként élte ezt meg az Ön családja?

Aki akkor teológiára jelentkezett, nem karriervágyból tette, körülbelül tisztában volt azzal, hogy a lelkész „népellenesség“. Kevesen is jelentkeztek akkor a

mi egyházunkból, azért is jött létre ez a zsinati határozat, hogy nők is jelentkezhetnek teológiára.

Akik nem lelkészcsaládban nőttünk fel, nem is tudhattuk mi vár ránk, milyen lelki terror nehezdedhet némely lelkészcsalád életére. Községe vállogatta, hogyan viszonyult a Helyi Nemzeti Bizottság és a kommunista párt vezetősége a lelkészhez. Egy-két járási egyházügyi titkár ugyan igyekezett az én életemet is megkeseríteni, de a község vezetősége, ahol lelkészi szolgálatomat kezdtem, nem viselkedett ellenségesen sem az egyházzal, sem a lelkészekkel.

Ennek ellentétjét tapasztaltuk a férjem gyülekezetében, ahová aztán a család is költözött. Itt rengeteg akadályt gördítettek már az elé is, hogy új parókia épülhessen, és a gyülekezetnek itt lakó lelkésze legyen. Nemcsak a férjem, de a gyülekezet is mindig bátran ellenállt a külső támadásnak. Ettől a nyomástól a gyerekeink sem lehettek mentesek, bárhogyan is próbáltuk őket ettől megvédeni. Az iskolában nem is a pedagógusok részéről érezték a megkülönböztetést, hanem inkább egyes iskolatársaik gúnyolódtak rajtuk. Erre ők különféleképpen reagáltak. A legidősebb feldolgozta magában, a fiam ott helyben elintézte a dolgot, de a középső gyermekünk nagyon a szívére szedte, főleg, ha „rasajnak“ titulálták őket (a cigány „rasaj“ szó japot jelent). Ezen a „rasajozáson“ a rendszerváltás sem segített, de a gimnáziumban már nem voltak ilyen gondjaik. Hála Istennek az én gyerekeimnek már nem kellett az egyetemi felvételhez a HNB kádervéleménye, így mindhárman bejutottak az egyetemre és el is végezték.

Vajon a mai lelkészemzedékben tapasztalja Ön a valódi elhivatást, az eseteleges hátrányos megkülönböztetés vállalása iránti készséget?

Én nem tudhatom ki mennyire elhívott, de akiket én ismerek a komáromi egyházmegyében, nagyon áldásos munkát végeznek a gyülekezetekben. Szinte látható rajtuk a magabiztosság, nincs rajtuk a kívülről való elnyomás terhe, szerintem nem ismerhetik ők már a hátrányos megkülönböztetést.

Az elhívott lelkész ma és mindenkor a Szentíráshoz szabja az életét és nem a körülményekhez, meghallva az ő Elhívójának szavát: „hirdesd az ígét, állj elő velem, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és szeretettel. (2Tim.4,2)

az interjút készítette **Csoma László**

GYÜLEKEZETEINK életéből



„Szolgáljatok az Úrnak...” (Zsoltárok 100:2)

Az egyházlátogatás fontos tényezője a gyülekezetekben végzett szolgálatoknak, mind lelki, mind anyagi téren. Ilyenkor az egyházmegye vezetőségének tagjai találkoznak személyesen a gyülekezet presbitériumával és az egyháztaggal, hogy felmérést készítsenek arról, milyen eredménnyel folyik a munka és a szolgálat.

Az imregi leányegyházban ez év márciusa elején tett látogatást Molnár Elemér, a Zempléni Egyházmegye esperese, Kendi Henrietta lelkésznővel. Ezen a napon köszöntötte Soltész Dénes, a gyülekezet gondnoka 37 éve szolgáló lelkészüket, id. Demes Tibort, aki 70. életévéhez közeledve, végzi a szolgálatot. A gondnok beszédében méltatta a lelkész eddigi hűséges szolgálatát, amely során hirdette az Igét, vezette és nevelte az ifjúságot, hitben erősítette a gyülekezetet. Nem minden elvetett mag szökkent szárba, voltak, akik az út szélére estek, de sokan megmaradtak a hitben hűségesnek. Akik megmaradtak, hálásan fogadták az elvégzett szolgálatokat, a meghatározó kereszteléseket, az áldott házasságkötéseket. Sokakat kísért a gyülekezet utolsó földi útjára, s a gyülekezet lelkésze sokak fájdalmát enyhítette a feltámadás ígéinek vigasztalásával. A templom szerepén, de a gyülekezet, lehetőségeihez mérten, minden alkalommal elvégezte a rábízott szolgálatot, javítási munkálatokat. Mindezekért hálásak vagyunk a mi Mindenható Atyánknak.

A 2010. év elején a lelképásztor elmondta a presbiteri gyűlésen, hogy szolgálatának ideje tavasszal lejár, de a gyülekezet kérése nyomán, folytatja a szolgálatot.

Befejezésül a gondnok jókívánságát fejezte ki az ünnepelt felé, Isten áldását kérve életére, családjára, ezután virágcsokorral és verssel köszöntötte a lelképásztort.

Végezetül a gyülekezet a 134. zsoltár 3. versével zárta az ünnepi délutánt.



A hetvenedik tavasz...

*A tavaszi napra minden kívánczik,
A tavasz napsugara téged is felűdít.*

*Nézd meg a mezőt teljes
szépségében,
Hallgasd meg a madárt vidám
éneklésben.*

*A természeti erőt mindig
megcsodálad,
A prédikációkban sokszor
felvázoltad:*

*Tanuld meglátni a hömpölygő folyót,
Ettől tanulj erőt, nagyot, alkotót.*

*Adj továbbra is hálát a nagy
Teremtőnek,
Minden lépésed jó megőrzőjének.
Kérjed a jó Istent tovább szolgálatra,
Hogy szálljon fejedre gazdagon
harmatja.*

*Ezt kívánva, neked, jó
lelképásztorunk,
Továbbra is gondozd a mi kis
egyházunk.*

Soltész Dénes

MEGHÍVÓ

*A Ladmóc-i református
keresztény gyülekezet
teljes tisztelettel és szeretettel
meghívja önt, szeretteit,
ismerőseit és barátait a*

**VIII. LADMÓCI
KÖRUSTALÁLKOZÓRA**

*melyet május 30-án
15.00 órától tartunk.*



A szeretet prédikátora 70 éves lett

„ Mily szép és mily gyönyörűség, ha együtt lakoznak az atyfiak. ”

Valójában ezzel a két rövid meghatározással nyilvánvalóvá vált az események lényege. Ha azonban érzékeltetni szeretnénk azt a légkört, ami március 21.-én délután betöltötte a Szürnyeg-i templomi istentiszteletet és az azt követő órákat, - mégiscsak ecsetelni kell a történeteket.

Református gyülekezetünk tagjai a község vezetőségével úgy határoztak, hogy ünnepélyes keretek között köszöntik szeretett lelkipásztorukat Nt. Demes Tibort, aki 2010 március 19-én betöltötte 70. életévét.

A vasárnapi istentisztelet befejeztével Tusai Viktor gondnokunk megkérte a lelkészt és feleségét, hogy mint mindenben, most is egymás mellé álljanak az Úr asztalához, mert köszönteni szeretnénk. Kihangsúlyozta, hogy 35 évi Szürnyeg-i szolgálatának ideje alatt a nyáj megerősödött.

Lelkészüket a különböző népek, nemzetek békés egymásmellett élése szószólójának, a szeretet hirdetőjének ismerték meg, aki igehirdetésével Istenben vezetgetett bennünket. S bizony a mai kor emberének nagy szüksége van ilyen példadókra.



Tušai Viktorné, pénztárnok köszönetét fejezi ki

Parajos Tamás verssel és szólóénekkal, Kalán Viktória verssel köszöntötte a jubiláló lelkipásztort.

Ezután községünk polgármestere Kalán Viktor köszöntötte, nyomatékosan adva annak a meggyőződésének, hogy a szeretet prédikátorában erős jellemű, becsületes és lelkiismeretes ember lakozik. Hosszú sorban köszöntötték lelkipásztorukat a presbiterek is egy - egy kézfogással. A fehér rózsacsokor mellett szép ajándékkal lepte meg a község vezetősége az ünnepeltet.

Ezután következett a görög-katolikus kurátor, Volčko Tibor köszöntése szlovák nyelven, mert ők is csatlakoztak

az ünnepelt köszöntéséhez. Ugyanis a jelenben is és a múltban is jó és békesség az egymás mellett - élése e két felekezetnek. Hangsúlyozta a szeretetben való együttélés fontosságát, mely kell, hogy jellemzője legyen a hívő embereknek. Megható volt, ahogy egy - egy szál rózsával, ajándékokat vonultak a község vezetőivel együtt, így köszöntve a lelkipásztort és feleségét.

Az ünnepi aktus a helyi kultúrházban folytatódott, ahol a nőtestvérek szeretetvendégséget készítettek elő gazdagon megterített asztalokkal. Itt Tusai Viktorné pénztárnok a



Tušai Viktor gondnok köszönti az ünnepeltet

meghatódottságtól könnyeivel küszködve fejezte ki jókívánásait a jelenlévők nevében - mondván: bárhol, bármikor büszkén álltunk tiszteletes úr mellé, hogy ő a miénk! Majd a templomból átvonult sereg apraja - nagyja egy - egy meleg kézszorítással és csókkal fejezte ki jókívánását. Kalán Viktorné nőtestvérünk, hogy oldja a meghatódottságtól, örömtől könyező embereket, egy kedves, vidám verssel fűszerezte a hangulatot.

Az ünnepeltnek minden jókívánását kifejezőhöz volt néhány, kedves szava, mint, ahogy azt már megszokhattak Tőle, évtizedeken keresztül. Nagy dolog az, ha a gyülekezet - lelkész viszonya olyan, hogy még évtizedek múltán is jól éreztük magunkat együtt, és segítjük, támogatjuk egymást.

A mindenható Isten éltesse még sokáig a nagy tiszteletes urat. Adjon erőt, egészséget, áldja életét továbbra is örök szeretetben.

Tušai Viktorné Szürnyeg

KÁRPÁT-MEDENCEI LELKÉSZCSALÁDOK HETE MEGHÍVÓ

A deregnyői Református Tanulmányi Központ 2010. augusztus 16-20-a között hatodik alkalommal rendezi meg a „Kárpát-medencei Lelkészcsoportok Hetét”, melynek keretében az érdeklődők számára üdülési lehetőséget biztosít a Felvidék keleti régiójában. A résztvevők számára szállást és egész napi étkeztetést biztosítunk. *A részvételi díj egy család számára (létszámtól függetlenül) 60 Euro egész hétre.*

Kirándulási lehetőségek: Sirava és a Vianna-i tó 24km; Ruszin fatemplomok régiója: 50 km;

Bártfa - Eperjes 110 km; Ung-vidék és Bodrogköz nevezetességei

Kérésre közös autóbuzsókirándulás biztosítható.

Jelentkezni 2010. július 31-ig lehet a következő elérhetőségeken: Telefon: 00421-56 6282560, mobil: 0908 035 094, E-mail: csoma@copusnet.

Lelkészbeiktatás – Kisgéres

2010. április 18-án ünnepélyes lelkészbeiktatásra gyülekeztek a hívek, két egyházmegyét képviselő lelkészek és más meghívott vendégek a kisgéresi református templomban. A 162. dicséret, majd a 135. zsoltár eléneklése után Molnár Elemér esperes köszöntötte az egybegyűlteket. A 392. dicséret 1 versét követően az esperes megkezdte a szószéki szolgálatot, felolvassa az 1Pét 2:1-10 verseit.

Az igehirdetés szolgálatát Fazekas László püspök végezte az 1Pét 2:5 alapján. Igemagyarázatában visszatérek a gyülekezet lelki életére, amely mindig kész volt a megújulásra, amelynek eredménye egy élő, tevékeny közösség. Hangsúlyozta az Úr elhívó hatalmának csodáját, aki szent Fián keresztül minden népből gyülekezetet gyűjt magának, mert a hit nem magánügy, hanem közösség. Beszédében kiemelte továbbá azt a fontos tény, amit az Efézusi levél is hangsúlyoz: a lelkipásztori szolgálat Isten elrendelése. Ezt Jeremiás próféta is kimondja: „Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek.” (Jer 1:5). Végül figyelmeztette magát a szolgálattelévő lelkipásztort, hogy ne felejtse el teljes szívvel és odaadással hirdetni az Isten igéjét, Dsida Jenő: Egyszerű vers a kegyelemről c. versét idézve.

Ezután Molnár Elemér esperes ünnepélyesen elvégezte a beiktatás szolgálatát, az 1Pét 4:10-11 verseivel. Köszöntőjében elmondta, hogy az 1640 óta fennálló gyülekezetben ez a kilencedik ünnepélyes lelkészbeiktatás. Figyelmeztette a jelenlevőket, hogy mindenki, akinek vállára a fekete palást borul, csak szolgál, Isten megbízásából. A lelkészek egy-egy igével köszöntötték a beiktatott lelkészt, majd a helyi énekhar szolgálatában a gyülekezet képviselői ünnepélyesen átadták a lelkésznek a palástot, a gyülekezet ajándékát.

Blanár Erik ezután elvégezte első igehirdetői szolgálatát, beiktatott lelkészként. Igehirdetésében az elvárásokról

beszélt, amelyekkel Jézus és tanítványai is szembekerültek, és az emberi elvárá-



sokkal szemben csak az Úrba vetett reménységét, a tőle kapott erőt tudja hangsúlyozni és nyújtani. Ahogyan Péter Kornéliusz házában szembesült az elvárásokkal, úgy szembesül Isten szolgája is minden nap a gyülekezet várakozásával, reménységével. Ebben valósággal akkor tudja megállni a helyét, ha nem csupán az emberi képességeire hagyatkozik, hanem mindarra, amire a Mindenható Isten képessé teszi.

Az énekhar szolgálatában közben elhangzott a polgármester-gondnok, Furik Csaba verse, majd Asszonyi Eszter verse után a polgármester néhány szóban összefoglalta a múlt eseményeit, és megfogalmazta a gyülekezet reménységét a beiktatott lelkész és felesége szolgálatát illetően. A nőszövetség nevében Tóbiás Irén köszöntötte a lelkészt egy csokor virággal, majd a jelenlevők megható pillanatoknak lehettek tanúi, amikor Blanár Gabriella és Panna nem csupán a lelkészt, hanem az édesapát és férjét köszöntötték virággal, énekkel.

Blanár Erik könnyekkel küszködve köszöntötte meg a kedves szavakat, majd a jelenlevők fennállva elénekeltek a Himnuszt.

A meghívott vendégek ezután szeretvendégségen vettek részt a helyi kultúrházban, ahol az egyházi elöljárókat a gyülekezet virágcsokorral, ajándékkal köszöntötte.

Az áldott alkalom jó hangulatú vendégséggel ért véget, ahonnan lélekben megerősödve térhettünk haza. Mind ezért legyen Istené a dicsőség!

Györky Sz.

Dsida Jenő: EGYSZERŰ VERS A KEGYELEMÉRŐL

Csodákat próbáltam:
arannyal, ezüsttel
hívtam a népeket,
jöjjenek énhozzám!
Hiába, hiába,
az arany nem kellett,
az ezüst nem kellett,
nem jöttek énhozzám.
Elmondtam naponta
tíz hegyibeszédet,
gyönyörű szavakat,
ígéző szavakat,
hiába, hiába:
egy fül sem fülelte,
egy szív sem szívelte
a hegyibeszédet.
Tüzet is akartam
rakni az erdőben:
nyulacska ne fázzék,
őzike ne fázzék, -
hiába, hiába!
Gyújtófám kilobbant,
és a tűz nem akart
gyúlni az erdőben
... S egyszer csak maguktól
gyúlnak az emberek,
együgyű szavamtól
sírásra fakadnak,
ránéznem alig kell
s a tűz is felszökken, -
az Úr áll mögöttem.

Boly - megemlékezés

*A bolyi templomnak
üres lett egy padja,
régés régi gondnokunk
már nem tér ide vissza.*

*Nagybetűs zsoltára
Már hiába várja,
Mikor jön vissza
Öreg gazdája.*

*Múlnak a napok,
Múlnak a hónapok,
vasárnapról vasárnapra
szólnak a harangok.*

*Hívogatják szépen,
De ő már nem hallja,
Egy üres hely maradt,
Templomunk padjába.*

*Lelakiismerettel
Dolgozott ő nagyon,
Éjjelt, nappalt egybevéve,
Sok áldozatot hozott.*

*Emlékét őneki
Sohasem feledjük,
S hálából sírjára
Virágot helyezünk.*

Ezzel a verssel emlékezünk meg gondnokunkról, Ráski Bertalanról, aki ez év márciusában adta vissza lelkét teremtőjének, 88 éves korában. A temetési szolgálatot a gyülekezet lelkésze, Szopó Ferenc végezte a feltámadás ígét hirdetve.

Györky Sz. - Lázár S.-né

A presbiter

Isten kegyelméből gyülekezeti szinten lezajlottak már a választások Egyetemes Egyházunkban, s megválasztottattak új presbitériumaink. Ez a tény idézte elő bennem, hogy mint lelkipásztor elgondolkodjam azon, milyen nagy jelentőségű is volt mindig gyülekezeteink életében a presbitériumok szolgálata. Amikor ennek kapcsán tolat ragadtam, tulajdonképpen egy régi adósságomat szeretném törleszteni, amikor utat engedve a lelkem mélyéről feltörő emlékeimnek, egy presbiter szolgatársamra emlékezem, s rajta keresztül minden presbiter munkáját kívánom méltatni és buzdítani...

Gálffy László (1929 - 1988) - presbiter

Amikor megismertem életerős, délceg, karakán természetű, életvidám ember volt, akiben volt valami, ami mindenkinek, aki vele szóba állt, tiszteletet parancsolt. Első találkozásunk alkalmával - amikor is kezdő lelkipásztorként az első presbiteri gyűlést vezettem a Diósförgepatonyi gyülekezetben - rájöttem, hogy nem a külső megjelenés teszi ezt, hanem az a másik érték, amelyik a lélekből árad. A gyűlés végeztével hozzám lépett, s meghitt bizalmassággal beszélni kezdett: - Tiszteletes asszonyunk, most került ide a falunkba. Nekünk igen nagy szükségünk van most a jó lelkipásztorra, mert gyülekezetünk meghallva a próféta szavát: "... szántsatok magatoknak új ugart s vessetek igazságot magatoknak, hogy kegyelemnek mértékét arassátok..." - pár éve nagy és komoly munkába kezdett. Templomot építettünk. (1976) Komoly gond és fele-

lősség ez mindegyikünknek. Legyen a vezetőnk, s mi mindenben segíteni, támogatni fogjuk... - így történt.

Ezután is többször találkoztam vele. Az országutakon sokszor láttam őt autóbusszt vezetni, láttam a sportpályán futball-mérkőzést "fújni" és milyen jól esett látnom minden vasárnap a templompadban, amint komoly, figyelő arccal hallgatta a prédikációt. Tudtam, hogy nála termékeny talajra hull az Ige s ez megkétszerezte igehirdetői buzgóságomat. Egyházszeretetének, egyenes, tiszta jellemének tudható be, hogy a presbiterséget az egyházgondnokhelyettesi tiszt követte életében. Egyházbeli buzgóságának talán egyik legnagyobb jutalma az volt, amikor néhai püspök atyánk a diósförgepatonyi templomszentelés alkalmával azt mondta (a presbiterek munkáját méltatva) : "Amíg ilyen presbitereink, ilyen gyülekezeteink vannak, addig nincs semmi baj."

Szinte megüresedett a templom, amikor leverte lábáról a súlyos betegség. Ekkor mi kerestük fel őt betegágyánál (lelkész, presbiterek, gyülekezeti tagok) s ő "prédikált" nekünk. Nem mondott bibliai elmélkedéseket, csak egyszerű történeteket az életéből, az egyház múltjából, mégis minden szaván ott volt a Jézus világának tisztasága, fénye. Szavai nyomán megelevenedett a régi világ az ő szereplőivel, küzdelmeivel, a közösség embereinek intim, jellemző életével. Mintha elsárgult levelű krónikában lapozgattunk volna... Vigasztaló szavainkra kezével megnyugtatólag legyintett, mint aki éreztetni akarja, hogy ezekkel a kérdésekkel

teljesen rendben van (Szenvedés, betegség, halál.) "Ha a jót elvettük Istentől, e nyomorúságot ne szenvednénk-e el? - idézte Jóbót, s ezt az Igét kitörőltetlenül belevéste, beleélte övéi lelkébe is. Szerette idézgetni, énekelgetni a 212. dicséretet: "Én nem perlek, és nem merlek, igaz bírám, vádolni, Ha elkezded ítéleted én rajtam gyakorolni..." Zúgolódás, harag, gyűlölség még azokban a nehéz napokban sem fogta el lelkét, amikor pár évvel azelőtt 17 éves gyönyörű, tehetséges; életrevaló leánya karjaiban szenvedett ki és ő csak néma könnyekkel, fojtott zokogással siratgatta őt. Betegágyánál féltő gondnal, fájó szívvel és imádságos szeretetei vették körül felesége - Kató néni - és két lánya, veje és élete alkonyát bearanyozó unokája. Olyan volt ő hozzánk mindig - mondták - *mint a falat kenyér*. Családjának, Isten és az ő anyaszentegyházának ilyen szeretete olyan örökség, amely mindnyájunkat erősíthet abban a tudatban, hogy a kálvinizmus nem csak hitbeli felfogás, hanem erős, szilárd, tiszta jellemeket formáló élet-hatalom is.

Koporsójánál, s ma is csak áldani tudom Istent, hogy hitünk életképességét, megszentelő, üdvözítő erejét ebben az atyánkfíában is megmutatta nekem, nekünk. Kegyelet emlékének s tisztelet minden presbiternek, akiknek az új presbitériumokban osztályrész jut abból a kitüntető szolgálatból, hogy megőrizték s tovább adják a reánk bízott drága kincset nemzedékről-nemzedékre.

Kiss-Csáji Julianna lelkész

REFORMÁTUS TANULMÁNYI KÖZPONT



Angol nyelvtábor

2010. július 26-30.

Angol nyelvtábor angol nyelvi
lektorral. Részvételi díj 55 Euro

Egyházmegyei Közgyűlés Betlehemben

Az Amerikai Magyar Református Egyház Keleti Egyházmegyéje április 11-én, a Pennsylvania állambeli Bethlehemben tartotta évi közgyűlését. 14 önálló és missziói gyülekezet tartozik az egyházmegye szervezetébe, amelyek 10 szövetségi állam területén szétszórva találhatók. Vannak akik több órás utazással tudtak eljönni, másoknak meg előző nap kellett elindulni, hogy részt tudjanak venni az általában áprilisban sorra kerülő gyűléseken.

A bibliai nevet viselő városban az elmúlt száz évben számos magyar gyülekezet alakult, végezte szolgálatát, mára már kevesen maradtak. Maga, a cseh-morva testvérek által alapított városka is kiüresedett, bezárt a valaha sok ezer embernek munkát adó vaskohászati gyár. Szomorú látványt mutatnak a romos és rozsdás gyárépületek, a lepusztult vidék. Járhatnánk Ózdon vagy Diósgyőrben is, ott is ez a látvány fogadna minket. Persze nem lenne Amerika az ami, ha nem találnánk ki valami különlegeset. Egy éve sincs, hogy az egyik hatalmas üzemsarnokból egy minden igényt kielégítő kaszínót alakítottak ki. Ha pedig egy üzlet beindul, akkor a következő csarnok is átalakul és már nem a vasat kovácsolják ott, hanem ki-ki a maga szerencsését...

A közgyűlésre 10 gyülekezet küldöt-

tei érkeztek. Ronald Hari helybeli lelkész áhítatával kezdődött a közös alkalom. A közel negyven résztvevőt Szabó Sándor püspök köszöntötte, aki beszámolt az egyháztest többi gyülekezetének életéről és szolgálatáról.

Az éves jelentések (esperesi, főgondnoki, pénztárosi), elhangzása után került sor az egyes gyülekezetek küldötteinek beszámolójára, amelynek fő célja az egymás hite és szolgálata által való épülés hangsúlyozása volt. Különösen is figyelemmel kísérték a delegátusok a missziói gyülekezetek, Atlanta: Szilágyi Csaba, Columbia-Charlotte: Debreczeni András lelkipásztorok beszámolóit, hiszen ezek a közösségek az elmúlt három évben alakultak és fogják össze a magyar keresztyéneket a déli államokban.

A közgyűlés határozatai közül csupán néhányat emelünk ki, ezekkel is érzékeltetve a sokrétű szolgálatot. Tanulmányi segélyek teológus hallgatóknak, támogatás a missziói egyházközségeknek, rendszeres támogatás a Nagydobronyi Református Gimnáziumnak, 500 dolláros adomány a Magyar Református Szeretetszolgálat haiti munkájához és segítség a trentoni gyülekezet ifjúsági csoportjának, akik az idén nyáron a Dominikai Köztársaságban fognak építési munkát végezni egy keresztyén iskolában.

Fontos döntése volt a közgyűlésnek az is, hogy tovább folytatódik a Debreceni egyházmegyével évek óta tartó cserekapcsolat. Szeptember közepén a Keleti egyházmegye 6 fős delegációja vizsgozza a debreceniek tavalyi látogatását, amelynek programja bőséges lehetőséget nyújt majd az otthoni élet megismerésére. Más, ilyen jellegű együttműködés nincs a hazai és az amerikai magyar egyháztestek között, ezért is jelentős ez a partneri program.

Példaértékű azért is, mert a washingtoni gyülekezet társlelkészei immár évek óta debreceni fiatal lelkipásztorok, akik a Wesley Metodista Szeminárium ösztöndíjas diákjai is egyúttal. Két év szolgálat és tanulmányok után a közgyűlés Urunk áldását kérve köszönt el Petró László testvérünktől, aki visszatér korábbi szolgálati helyére a debreceni Nagytemplomba.

A vendéglátó gyülekezet bőségesen terített asztallal várta a gyűlés résztvevőit, hogy a hit közösségének megélése után az asztal közösségében is egymásra találjunk. Hiszem, hogy lélekben és testben megerősödve távozott el mindenki, abban a reménységben, hogy jövő áprilisban újra találkozhatunk New Jersey állam fővárosában, Trentonban.

Dr. Kocsis Attila
esperes, USA

Köszöntő – Nagykövesd

2010. március 19-én Isten iránti hálával köszönhetjük községünk és gyülekezetünk legidősebb férfitagját, Csatlós József testvérünket, aki kilencvenedik életévét töltötte be családi otthonában. Ebből az alkalomból hárman vittük jókívánságainkat, és kértük további életére Isten áldását. Nagykövesd község önkormányzata képviselőjében Nagy Attila polgármester, gyülekezetünk részéről pedig a gondnok és e sorok írója közösen gratulált az ünnepeltnek. Kettős ünnepségről van szó, hiszen felköszöntött testvérünk nemcsak kilencvenedik születésnapját, hanem a névnapját is ünnepelte ezen a napon. Volenszky Fanny, a helyi alapiskola harmadikos tanulója, szavalattal kedveskedett az ünnepeltnek, a vers címe: „Szeressétek az öregeket”. Ezután Nagy Attila polgármester köszöntötte az ünnepeltet, a község nevében. Szalontai János gondnok gyülekezetünk jókívánságait tolmácsolta, a gyülekezet lelkipásztora pedig Isten Igéjével: „Ne félj, mert én veled vagyok” (Ézs 41:10a). Ezt követően adtuk át a község és gyülekezet ajándékait.

Csatlós József több évtizeden át gyülekezetünkben presbiteri, gondnoki, majd gondnokhelyettesi tisztséget töltött be, 1957-től 2008-ig. Minden vasárnap és ünnepnap részt vett az istentiszteleteken. Minden presbiteri gyűlésen jelen volt, és mindenhez bölcsen és jóindulattal hozzászólt. Istent és



egyházát hűségesen szolgálta egész életében. A háború borzalmi közepette, fogságban sínylődve is naponta elővette imakönyvét, és emelte fel szívét Gondviselő Istenéhez. Számára mindig Isten és a gyülekezet volt az első. Egy időben a helyi egységes földműves szövetkezet (JRD) elnöke is volt, de amikor a rendszer egykori nagyjai választás elé állították, ő Istent választotta. Így lett efsz-elnökből kocsis, majd agronómus, de hitét nem tagadta meg. Hitvallása ez: Soli Deo Gloria – Egyedül Istené a dicsőség. Testvérünk ereje napjainkra megfogyatkozott, s már nem bír feljönni Isten házába, de a gyülekezeti teremben minden alkalommal részt vesz az Úrvacsorán. Bár csak több ilyen testvérünk élne sokáig, ilyen élő hitben, mint a mi ünnepeltünk!

További életére, imáire és szeretteire Isten áldását kérjük.

Id. Kozár Péter, lelkipásztor

Egyházi kirándulás Hollandiába

- befejezés a Református Újság novemberi számából -



Amszterdam

Szakadó esőben érkezünk a főtérre, de bennünket ez egyáltalán nem keserített el. Megkerestük a hajóállomást, jegyet váltottunk, és hajóba szállva városnézésre indultunk. Magas és színes házak között haladtunk. Ezek közül kiemelkedtek szép templomaik, azok tornyai, melyek messzire ragyogtak a Nap fényében. Nagy élmény volt látnunk egy nagy tengeri hajót, ami a kikötőben horgonyzott. Hajóutunk befejeztével meglátogattuk a Szent Miklós templomot. Megcsodáltuk szépségét, és hálaadó imádsággal szívünkben köszöntük meg Istenünknek, hogy mindezt megcsodálhattuk. Elbúcsúzva Amszterdamtól meglátogattuk a sérült gyermekek otthonát és munkahelyét. Szép játszótérüket, állataikat és növényeiket, melyeket ők gondoznak. Ezt követően egy mezőgazdasági farm megtekintésére indultunk, amelyen Szlovákiából idénymunkások dolgoztak.



A farmon

A farmra érkeve már vártak ránk, nagy szeretettel üdvözöltek, és bemutatták növénytermesztésüket, amely teljesen vegyszer nélkül történik. Megnéztük áramfejlesztő szélérőműveiket. Mindezek megtekintése után grillpartin vendégeltek meg bennünket. Elköszön-

ve zeewoldei vendégfogadóinktól továbbutaztunk.

Megnéztük a holland királyi család nyári rezidenciáját, a Júlia kastélyt, a tetőzetre lépve pedig az egész kastélyt körülvevő gyönyörű parkot.

A gyönyörűséges Júlia kastély



Nagyon különös érzés volt itt sétálni, abban a parkban, amelyet a királyi család most is minden évben meglátogat. Megnéztük a múzeumot, mely az utazási járműveket mutatja be a lovas kocsitól a mai modern autókig.

Tovább utazva megérkeztünk kirándulásunk utolsó állomására, Rijssen városába. Nagy szeretettel fogadtak és ebből vártak bennünket. Madárbemutatóra mentünk egy nagyon különleges parkba, melynek jellegzetessége, hogy különböző országokban honos madarak otthona. A madarak életerének biztosítása feltételezte, hogy az adott országok fáival ültessék tele, ezáltal a madarak otthonosan érezhetik magukat. Este pedig a helyi öregotthonba tettünk látogatást, ahol énekkarunk ismét föllépett. Éneküket az otthon lakói nagy figyelemmel kísérték. Ismét családoknál kaptunk éjszakai szállást.



Orémus Ilona
tiszteletes asszonyunk

A következő napon gazdag program várt ránk. Kirándulásra indultunk hajóval. Megnéztük a szélmalmost, amely még most is működik. Lisztet darál, és olajat sajtol. Egyedi élményt nyújtott a fapapucs-gyártó múzeum, ahol bemutatták e holland jellegzetesség gyártását

a régi kézzel készítettéktől a mai gépekkel gyártottakig. Szép kis üzletükben pedig, mely a múzeum területén található, Hollandiára jellemző ajándékokat vásároltunk. Meghívtak a református egyházhoz tartozó magazinba, ahol vásárlási lehetőség volt biztosítva. A késődélutáni órákban pedig Rijssen város szépségeiben gyönyörködtünk.

Olyan gyorsan eltelt ez a több mint egy hét, és már csomagoltunk is. A következő napon az egész csoport egy farmon találkozott, ahol autóbusszunk várt ránk. Holland ismerőseinkkel együtt énekelve búcsúztunk egymástól. Ajándékcsomaggal lepték meg csoportunk minden tagját. Mi pedig megköszönve és megtapasztalva az ő vendégszeretetüket autóbusszunkba szálltunk.

Tiszteletes asszonyunk Isten segítségét kérte hazafelé vezető utunkra. Mindannyian örömmel gondoltunk az eltelt napokra, az eddig számunkra ismeretlen országra és annak lakosaira, barátságokra és szeretetükre.

Felejthetetlen élményekkel és hitben gazdagodva értünk haza. Ez a hét bizonyította nekünk, hogy a kezdeti bizonytalanságot és szorongást egy addig teljesen idegen ember vagy csoport is képes örömmé varázsolni. Mi okozhatja ezt a varázst? Talán sokminden, de a döntő szerepe bizonyára az Istentől kapott hitnek, jószándéknak, az összetartozás érzésének, az igaz értékek szerinti életnek van. Rádöbentünk, hogy az emberek nemcsak a közös nyelv által tudják megérteni egymást. Szoros kötelek éppúgy kialakulhat a kölcsönös bizalom, szeretet által is. S ez talán a kapcsolatnak még nemesebb formája.

Ezúton is köszönetünket szeretnénk kifejezni tiszteletes asszonyainknak, akik felkészítették az énekkart, és megmutatták ezt a szép országot.



Csoportunk apraja nagyja

*Szöveg: Jéney Sarolta, presbíter
Kép: Győry Adrienn*

Múzeumlátogatáson deregnyői fiatalokkal

Királyhelmeceen öt évvel ezelőtt hozták létre a Bodrogközi és Ung-vidéki Kulturális Központot, melynek egyik részintézménye egy kicsiny múzeum. Nem egyszerű feladat egy ilyen, előzmények nélküli intézmény létrehozása, de a mai szűkös időkben még nehezebb a fenntartása és bővítése, hisz magyar intézményről van szó. A régió kultúrárt értékelő közössége azzal segíthet a megmaradásban, hogy a kiállításokat, rendezvényeket minél nagyobb számban látogatja.



A Húsvét előtti hetekben egy hímes tojásokat bemutató kiállítást láthattak az érdeklődők. A deregnyői református gyülekezet fiataljai is megnézték a kiállítást, igazi patkolt, kézzel hímzett és festett tojásokat. A galériában az intézet által szervezett iskolai képzőművészeti verseny legjobbjainak kiállítása volt látható. A kis közösség jó hangulatú délutánját még a megeredő eső sem tudta elrontani.

CsA

Alsómihályi - gyermekeink szolgálata

Nagypénteken, az alsómihályi gyülekezetben a gyülekezet örömmel hallgatta meg a gyermekek rövid kis műsorát, amellyel az Úr Jézus értünk hozott áldozatát, a feltámadás reménységét fejezték ki versekkel, énekekkel. Mint minden alkalommal, most is két nyelven készültek a szolgálatra, hiszen ma már vannak magyarul egyáltalán nem beszélő gyermekeink is a gyülekezetben. A nyelvhatáron élő gyülekezet ezzel, és az ehhez hasonló szolgálatokkal igyekszik minden templomba járó testvérünket megszólítani, nem utolsósorban azért, hogy az egymás mellett élő nemzetek így erősödjenek egymás megbecsülésében, elfogadásában.

Igyekszünk a nemzetek közötti ellentétet nem bevinni a templomba, a gyülekezet közösségébe, mert a szolgálatunk fontos célja a békesség és szeretet megőrzése és ápolása. Ezért ragaszkodunk a magyar nyelvű szolgálathoz, versekhez, kulturális hagyományainkhoz, gyökereinkhez is. Nem könnyű így végezni a szolgálatot, de Istennek hála, hogy a gyermekek és gyülekezeti tagok, hovatartozásra való tekintet nél-



kül, szívesen részt vesznek az előkészületekben, és a különböző feladatok teljesítésében. Mindezt azért legyen Istené a dicsőség!

Györky Sz.

Próbatételben vagyok! És akkor...?(!)

Áldás a próbatétel? Végezhetnék egy felmérést, amikor is feltesszük ezt a kérdést száz embernek. Nem vagyok borúlátó ember, de szerintem a válaszok többsége arról szólna, hogy: „Hagyjál már, örülök, ha békén hagyom és végezhetem a „munkám”, még ez a próbatétel is...?” A második helyen lennének a: „Már megint? Mondjad, mi az, legyünk túl rajta...”. Majd harmadik helyen a „Próbatétel? Miféle próbatétel? Lássuk...” kategória. Mondjuk sokszor, hogy bátraké a szerencse, de én most inkább úgy mondanám, hogy azoké, akiknek nem fáj és nem „teher” a gondolkodás.

A Mennybemenetel ünnepe, **Áldozósütőtörtök**, majd a Szentlélek kitöltetésének ünnepe, **Pünkösöd** közeleg.

„Felment a Mennybe, s ott ül a Mindenható Atya Istennek jobbján...” Jézus megígérte, hogy el fog jönni a Szentlélek. A tanítványok, amint Jézus távozni készül, azonnal aggodalmaskodnak és jövőjük felől kérdezősködnének. Jézus azonban inti őket, mondván: nem az ő hatáskörük tudni az időket, az alkalmakat, mivel ezek az Atya dolgai. Ahhoz, hogy az Ő tanúi legyenek, a Szentlélek közbenjárására van szükség. Meghagyta tehát nekik, hogy ezentúl a Szentlélek az összekötő kapocs közöttük, Ő általa lesz erejük egészen a föld végső határáig (ApCsel 1, 6-8).

Az ember viszont nem ilyen egyszerű szerkezet. Kétkelkedik, elméleteket szövöget, ugyan, hogyan is van ez? Ezentúl a Szentlélek által? Megtérés, Szentlélek általi keresztség, Lélek általi gyülekezet, a ti és gyermekeitek ajándéka, háromezer boldog, megváltott ember, azaz most már egyháztag! Mintha idegennek tűnne a Szentlélek átható ereje az emberek számára, holott csak ők szenteltek több figyelmet Jézus testi jelenlétének. Ám most, hogy „gyámságba” helyezi tanítványait, megijednek, mintha magukra hagyná őket. Pedig csak testben távozik, lélekben gyámolító marad. Hogy is létezhetne ugyanis a Lélek Krisztus nélkül? Krisztus nélkül ugyanis nincs Lélekről szóló tanítás és Lélek nélkül sem érthetnénk meg a Krisztusi tanítást. E kettő szorosan összetartozik. Az Írott Ige csakis a Szentlélek ereje által válik érthetővé számunkra,

a Pünkösdkor megalakult egyház, az első gyülekezet is csupán a Szentlélek által épülhetett együtt Krisztusban Isten hajlékává, az által a Szentlélek által, aki az Atyától és a Fiútól is származik (325, Nicea-konstantinápolyi zsinat, Filioque vita).

Tudjuk nagyon jól, hogy bár az Ige megíratott, adottak a helyes és erkölcsös élet szabályai és feltételei, halhatjuk és olvashatjuk vallásos életünk szükséges „tápanyagát”, érezzük a Szentlélek felfoghatatlanul munkálkodó erejét, de amikor a próbák ideje elérkezik, nem hiszem, hogy az első reakción az lenne, hogy áldott ez az állapot. A próbákat sajnos, az esetek nagy többségében gyomorideggel, jajgatással, felháborodással fogadjuk, holott csak kicsit kellene a dolgok

illusztráció Simon András



mögé nézni, és nem ösztönösen a bajt, a plusz feladatot (ami ugyebár csakis negatív lehet) látni, hanem észrevenni, amit oly öntelten tudunk másoknak ecsetelni, hogy semmi sincs véletlenül! A próbatétel sem! Annak előzménye és eredménye sem! Annyi sok elégedetlenkedést hallani nap, mint nap, miért nem unják ezt meg az emberek? Ennyi kreativitása igazán lehetne mindenkinek, hogy ha már egyszer az a szomszédasszony, aki egyébként keresztyéni szeretetből minden nap kipletykál olyan, amilyen, akkor legalább ne válnék ugyanolyanná én is. Ráadásul, ha valaki meg meri mondani a szemünkbe az igazat, úgy felháborodunk, mintha legalább a fekete fehér lenne. Pedig inkább a fehér a fekete. Azt hisszük, Istennél érvényesek az étkezési csekkék az alkoholra és

a cigarettára is? Nem, Nála sem azok! Istent már a bibliai időkben sem lehetett kicselezni és lekenyerezni, most se reménykedjünk ebben!

Azt a sok felesleges energiánkat, amelyet a jóhiszemű testvéri gondolatok széles körben való terjesztésére használunk, nem lenne jobb egy értelmesebb és kifizetődőbb vállalkozásba befektetni? Példának okáért, lehetnénk, mondjuk az Isten országának hirdetői, ahonnan a fizetésünket, igaz, nem érdem szerint, de kegyelemből hit által kapjuk, vagy lehetnénk akár az alázatosság nagyraktárán is legalább részlegvezetők, és esetleg vásárlásainkkal is a saját cégünk, és nem a szomszéd bevételeit növelnénk. Igaz, hogy sokan nem értenek az üzleti élethez, de legalább az életük üzletét próbálják meg nyereséggé tenni. Mindehhez természetesen egy közvetítőre, a Szentlélek közreműködésére is szükség van, aki nem kerül plusz költségbe, csak egyetlen dolgot kér: a bizalmunkat és hitünket.

Régen sem volt egyszerű, most sem az! Jézust sem a rózsaszín felhők választották el a tanítványoktól, hanem a sok szürke gondolat, hogy mi lesz most ezután, ha Jézus felmegy a Mennybe. Azonban ők el tudták kergetni a felhőket a fejük felől, és az átszűrődő napsugarakat keresni: felmentek a felső szobába, ahol meg voltak szállva, és valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban (ApCsel 1,13-14). Ezt kellene nekünk is valahogy megpróbálnunk megtanulni. Egy szívvel és egy lélekkel imádkozni tudni a másikért, barátainkért és ellenségeinkért is.

Elérkezett a pünkösöd napja, amikor mindannyian összegyűltek egy helyre, megteltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni. Itt is jelen voltak a kedves testvérek, akik édes bornak vélték a Szentleket, azonban Péter apostol felemelt hangja szíven találta őket, és kérdezősködni kezdtek. Az apostol pedig válaszolt:

„Térjete meg és keresztteljedjete meg” (ApCsel 2, 38).

Álljatok helyt a próbatételek idején, és az Úr áldása rátok fog szállni!

Csoma Annamária

A Kárpát-medence Reformátussága

Gede Ildikó: „Kézen fogva kell élni”

„Az egyházban élő iskola” – a református iskolák küldetéséről volt szó Léván

2010. április 24.

A 2000-ben alapított és egy évvel később huszonegy diákkal induló Lévai Egyházi Gimnázium jövőre ünnepli fennállásának 10. évfordulóját. Április közepén a gimnázium épületében „Az egyházban élő iskola” címmel megtartott konferencia előadói ennek apropóján arra a kérdésre keresték a választ, hogy milyen küldetése van ma a református iskoláknak és hogyan tudnak Szlovákiában megfelelni ennek a feladatnak.

A gimnáziumban megtartott konferencián mintegy százan vettek részt. Jelen voltak többek között a helyi iskola tanárai, diákok, szülők, a helyi egyházközség tagjai, az érsekkétyi és a martosi alapiskola pedagógusai, valamint az iskolafenntartó egyházközség lelkésze, Szénási Szilárd is. A barsi egyházmegye lelkészei közül az alkalmat megtisztelte jelenlétével Kiss Pál nagysallói esperes és felesége Kiss Ilona farnadi, valamint Kuczy Lajos garammikolai lelképásztorok – írja beszámolójában Kassai Gyula lévai lelkipásztor.

A konferencia rövid áhítattal kezdődött, amelyet Kassainé Mártha Tímea lévai lelképásztor tartott, az 1Móz 18,19 alapján a kiválasztottságról. Először a Lévay József Református Gimnázium igazgatója Ábrám Tibor főgondnok tartott előadást, többek között mutatott rá, hogy az általa vezetett intézmény számára már nem a küldetés megfogalmazása az elsődleges kérdés, hanem az, hogy hogyan kell azt megvalósítani.

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöke, Fazekas László szintén az egyház és az iskolák küldetését fogalmazta meg előadásában. Kiemelte, hogy a küldő egyháznak és az iskolának szimbiózisban kell egymással élniük. Az iskola feladata az értékmegőrzés és az értékteremtés, ehhez hiteles és hitben járó pedagógusokra van szükség.

A püspök rámutatott arra, hogy az egyházi iskolákra küzdelmes feladat és szerep jut a mai társadalomban. Akkor is meg kell felelniük a kor kihívásainak, ha az állami, önkormányzati iskolák lehetőségei jóval szélesebbek. Az egyházi iskolákat ebben a versenyben a küldetésük és az abban folyó pedagógiai-nevelői munka teszi erősebbé és vonzóbbá – nyomatékosította a püspök. A lévai gimnáziummal kapcsolatban elmondta, hogy az egy olyan intézmény, amely a helyi közösségek megmaradása szempontjából létfontosságú. De beszélt arról is, hogy az iskolák fenntartását a továbbiakban elsődlegesen a helyi közösségekre kell bízni, mert csak azok képesek azt jó irányba terelni.

Kluch János a lévai gimnázium igazgatója az intézmény életét mutatta be a jelenlévőknek. Kiemelte, hogy a diákok tanulmányi eredmények kitűnőek. Az iskolát rendszerint a legjobb és legtehetségesebb diákok választják és a végzősök kilencven százaléka az egyetemeken is megállja a helyét. Rendkívül jó eredményeket érnek el a diákok a hazai és magyarországi versenyeken és vetélkedőkön. Fontosnak tartotta megjegyezni, hogy a sikerekben a pedagógusok munkájának is döntő szerep jut. Kluch figyelmeztetett arra is, hogy nem szabad megfélemlíteni a fenntartó lévai egyházközség tehervállalásáról sem, amely évente közel kilenc ezer euróval támogatja a gimnáziumot.

Kassai Gyula helybeli lelképásztor a konferencia résztvevői előtt jelentette be, hogy az egyházközség Czeglédi Péter nevének felvételét javasolja a gimnázium részére. „A gályarablelkész hitvallása és példaértékű élete az iskola küldetése meghatározása szempontjából fontos, útmutató erőforrás lesz” – húzta alá határozatuk lényegét a lelképásztor. A gályarablelkész életpályájáról és a gyászévtizedről Baráth Béla Levente a Debreceni Hittudományi Egyetem docense tartott előadást.

Kassai Gyula a konferencián ezen kívül szólt az egyházban élő iskoláról is. Előadásában kifejtette, az iskola ne az egyházból, hanem az egyházban éljen. Ahhoz viszont, hogy ezek a célok megvalósuljanak, szükség van az egyház, az anyaország és a helyi közösségek támogatására is. A lévai egyházközség tervbe vette a jelenlegi iskolaépület modernizálását, bővítését. Számolnak egy kollégium építésével is, de azzal is, hogy a gyülekezeti helységeket is egy épületben helyeznék el. „Egy olyan létező kialakításán gondolkodunk, ahol az egyházközség és az iskola együtt élhet és szolgálhatja a fogyatkozó és a létéért küzdő lévai magyarságot” – mondta Kassai Gyula lelképásztor. A lelkész beszélt a református pedagógusok képzéséről is. Mivel a Szlovákiai Református Egyháznak nincs önálló tanítóképző főiskolája, ezért javasolja a magyarországi



református egyetemeken való továbbképzés lehetőségét biztosítani az érintettek számára.

A konferencia a pedagógusok hivatásáról szóló fórummal végződött, amelyen az addig felszólalók mellett a martosi és az érsekkétyi alapiskolák igazgatói is szerepet kaptak. Dékány Gizella a martosi, Bohák Valéria az érsekkétyi iskola igazgatója – a többi résztvevővel együtt – a keresztyén pedagógusi pálya kihívásairól, saját szakmai sikereikről adtak számot. Sok személyes példával adtak tanácsot a jelenlévő pedagógusoknak, hogy hogyan lehet helytállni, hittel és kellő energiával, odafigyeléssel és empátiával nap mint nap odaállni a felnövekvő nemzedék elé az oktatói nevelői szolgálat teljesítése közben – számolt be az eseményről Kassai Gyula lelképásztor.

A konferencia végén a résztvevők nevében a helyi lelképásztor köszöntötte Bohák Valériát, abból az alkalomból, hogy magas egyházi elismerésben részesült. A Magyarországi Református Egyház a tatai országos tanévnyitó ünnepségen tüntette ki a kétyi iskola igazgatóját, elismerve ezzel áldozatkész pedagógiai szolgálatát.

Czeglédi Péter 1641-ben született, 22 éves volt, amikor beiratkozott a sárospataki kollégiumba, majd annak elvégzése után a komáromi rectori állást foglalta el és végül 1671-ben került Lévára. 1674. április 4-én ítélte el a pozsonyi törvényszék és 1676. február 12-i szabadulását tartott vesszőfutása. Valószínűleg még annak az évnek a végén sikerült Lévára visszatérnie. Egy hosszú verse is fennmaradt, amelyet rabtársai szenvedéséről írt. 1688-ban hunyt el. Utóda is gályarablelkész lett, Rimaszombati Kis János egykori csoltói lelkész személyében. Ez a tény is azt bizonyítja, hogy lelkész hitvalló élete meghatározó volt a lévai gyülekezet életében. Czeglédi zürichi tartózkodása idején, az ottani Collegium Carolinumban, a filozófia professzorának emlékkönyvébe írt önéletrajzában leírja szenvedésének útját. Jellegje: „Per spinas ad rosas – töviseken át a rózsákhoz”.

forrás: reformata.sk

Lorántffy Zsuzsanna

(Ónod, 1600. - Sárospatak, 1660. április 18.)

I. Rákóczi György erdélyi fejedelem felesége, mecénás, iskolaalapító.

Lorántffy Zsuzsanna fejedelemasszony életútját a református hit iránti elkötelezettség és a kultúra, azon belül is az oktatás támogatása-fejlesztése jellemezte.

Családfáját tekintve, a Rátót nemzetségből származott az a Loránd, aki Serke várának volt az ura 1324-ben, s akinek Loránd nevű unokájáról vette a nevét a Lorántffy család. Serkei Lorántffy Mihály 1608-ban jutott Sárospatak birtokába. Első neje zeleméri Kamarás Borbála volt, tőle született Lorántffy Zsuzsanna, aki édesanyját már tíz éves kora előtt elvesztette.

Lorántffy Zsuzsanna 1615-ben kötött házasságot Rákóczi Zsigmond fejedelem fiával, Rákóczi György akkori ónodi kapitánnyal és borsodi főispánnal. Házasságukból hat gyermek született, de csak az 1621. január 30-án született II. Rákóczi György és az 1623-ban született Zsigmond érték meg a felnőtt kort. Ferenc nevű fiuk 5 éves korában hunyt el, miután az erdélyi rendek I. Rákóczi Györgyöt Segesvárott 1630. november 26-án erdélyi.

Férje gyakran nem tartózkodott birtokain, a hivatali kötelezettségek és a háborúk miatt, ezért Zsuzsannára há-

rult a hatalmas birtokok igazgatása. Férje felső-magyarországi hadjárata idején György fia vitte a tulajdonképeni kormányzást, míg Lorántffy Zsuzsanna különös szervező képességének adta tanúbizonyosságát. Ő fogadta fel a csapatokat, azokat férje után küldte, gondoskodott a várak felügyeletéről, az Erdélybe küldött foglyok ellátásáról és a hadak pontos fizetéséről is.

1648. okt. 11-én I. Rákóczi György meghalt, ekkor Lorántffy Zsuzsanna atyai birtokára, Sárospatakra vonult vissza és onnan igazgatta hatalmas birtokait, melyek jövedelméből bőségesen támogatta a református egyházat, különösen annak iskoláit. A gyulafehérvári főiskola mellett kívül támogatta a váradi, debreceni és sárospataki református kollégiumot, valamint Apáczai Csere János kolozsvári Farkas utcai iskoláját is, sőt 1657-ben román nyelvű iskolát alapított Fogarason.

A fejedelemasszony az egyetemi hallgatónak ösztöndíjakat juttatott, hogy a külföldi egyetemeken képezzék magukat. 1650-ben meghívta Comenius János cseh tudóst a Sárospataki kollégiumba tanítani, ahol később alapvető pedagógiai műveit írta.

Zsuzsanna élénken érdeklődött a református hittudomány iránt. A feljegyzések szerint a Szent Lélek



származásáról írott kézirata elveszett, de a „Mózes és a próféták” című könyvét 1641-ben kiadta. Lorántffy Zsuzsanna elsősorban a református vallás ügynevezett puritán ágazatát támogatta, ezzel szemben fia gyulafehérvári udvarában menedéket adott a puritánok elől elmenekült episzkopális Isaak Basire anglikán hittudósnak a gyulafehérvári főiskolán 1654-1661-ig.

Lorántffy Zsuzsanna keze munkáját dicsérik azok az úri hímezések is, melyeket a fejedelemasszony maga készített, s melyekből úrasztalra adományozott terítőket.

Sárospatakon 1660. április 18-án halt meg.

-gysz-



A szolgálat kezdete (ApCsel 9)

Kedves olvasóink! Az elmúlt két számban már sok mindent elmondtunk Pál apostolról, bár szolgálatának, csak az elejét érintettük, egészen pontosan csak a megtéréséről beszéltünk. Nagyon sok mindent tanulhatunk még az ő életéből, ha tovább is figyelemmel kísérjük azokat az eseményeket, melyeken keresztül ment élete során.

A mai alkalommal ellátogatunk Damaszkuszba, ahová az után vitték Pált, illetve még Sault, hogy látta Jézust a városba vezető úton. Tudjuk, hogy mi történt. Jézus megjelent Pálnak, aki hatalmas fényt látott, hangot hallott. Ezek után leesett a lováról, és vakon vitték be Damaszkuszba. Itt három napig nem csinált mást, csak feküdt, nem evett és nem ivott semmit. Hatalmas élményben volt része, és ezt az élményt jól át kellett gondolnia.

Élt abban a városban egy keresztyén ember, akit Anániásnak hívtak, és ezt az embert megszólította Isten. Azt mondta neki, hogy menjen oda Saulhoz, aki vakon fekszik az ágyában és imádkozik, és segítsen rajta, gyógyítsa meg. A keresztyének nagyon jól ismerték ezt a Sault, hiszen messze földön hírhedt volt arról a kegyetlenségéről, amivel a keresztyénekkel bánt. Egy keresztyén ember sem akart a kezébe kerülni. Anániás is ismerte őt, és csodálkozott azon, amit az Isten mondott neki. Válaszolt is az Istennek: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiról, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.” Anániás nem bízott Saulban, lehet, hogy félt is tőle, de mivel az Isten kérte meg erre, engedelmeskedett az Istennek.

Meglátogatta tehát Sault, aki az ágyában feküdt és imád-

kozott, és akinek Isten már látomásban megmondta, hogy egy Anániás nevű ember elmegy majd hozzá. Anániás rátette a kezét Saulra és ezt mondta: „Atyámfia Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.” Ekkor mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, és ismét látott. Megkeresztelkedett és csatlakozott a damaszkuszi keresztyénekhez.

Ezek után valami olyat tett, amit ma egy kicsit ki szeretnék emelni ebből a történetből. Saul együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte az evangéliumot, azt, hogy Jézus az Isten Fia. Ebben a mondatban van valami nagyon érdekes. Egy szó, mégpedig az, hogy azonnal. Pál azonnal elkezdte hirdetni az evangéliumot. Nem várakozott, nem tapogatózott, hanem azonnal elkezdte azt tenni, amire elhívta az Isten.

Mi nagyon sokszor szeretjük halogatni a feladatainkat. Nagyon sokszor találkoztam már olyan véleménnyel, hogy ráérünk még templomba járni, hiszen előttünk az egész élet. Majd járunk templomba, ha öregek leszünk. De az ilyen halogatásnak nincs jó vége.

Tudjátok, az Isten megszólít minden embert. Minden emberre feladatokat bíz. Akinek fontos az Isten, az nem késlekedhet, azonnal azt kell tennie, amit az Isten mond, mert ezt várja el tőlünk az Isten.

Pál apostolra azt bízta az Isten, hogy hirdesse a Jézusról szóló evangéliumot azoknak, akik még nem hallottak róla, és ő azonnal el is kezdte hirdetni. Rátok is feladatokat bíz az Isten, és nektek is azonnal kell szolgálatba állnotok az osztályban, a családban, a barátok között, ha az Isten engedelmes gyermekei akartok lenni.

Kraus Viktor

Imádság:

Mindenható Isten! Kérünk szólíts meg minket, abogy annak idején Pált is megszólítottad, és adj akaratot a szívünkbe, hogy azonnal engedelmeskedjünk a Te hívásodnak. Ámen.

Aranymondás:

„Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!”
I Sámuel 3:9

Olvassátok el az ApCsel 9. fejezetét és válaszoljatok az alábbi kérdésekre:

- Melyik állítás igaz:
 - Sault vakon vitték Damaszkuszba, ahol 3 hónapig nem evett és nem ivott semmit
 - Sault vakon vitték Damaszkuszba, ahol 3 napig nem evett és nem ivott.
- Hogy hívták Jézusnak azt a tanítványát, aki kézzel gyógyította meg Sault?
- Milyen feladatot bízott Isten Saulra?
- Megkeresztelkedett-e Saul, miután meggyógyult?
- Hol kezdte Saul az evangélium hirdetését?